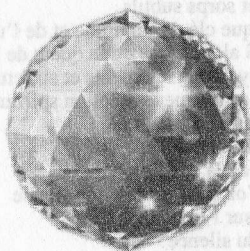

Omraam Mikhaël Aïvanhov

Respect pentru oameni și cărți

Puterile gândului

Colecția Izvor

Nr. 224

EDITURA

PROSVETA

I	Natura activității spirituale.....	7
II	Cum să concepem viitorul.....	35
III	Poluarea psihică.....	47
IV	Viața și circulația gândurilor.....	59
V	Cum se întruchipează gândul în materie.....	75
VI	Regăsiți echilibrul dintre mijloacele materiale și cele spirituale.....	103
VII	Forța spiritului.....	115
VIII	Câteva legi ale activității spirituale.....	135
IX	Armele gândului.....	143
X	Puterea concentrării.....	159
XI	Bazele meditației.....	169
XII	Rugăciunea creatoare.....	197
XIII	Cucerirea vârfului.....	213

NATURA ACTIVITĂȚII SPIRITUALE

I

Evident, omul este mai bine pregătit pentru activitatea materială decât pentru activitatea spirituală, deoarece instrumentele ce le posedă pentru a acționa asupra materiei, cele cinci simțuri, sunt mult mai dezvoltate decât instrumentele care îi permit accesul în lumea spirituală. De aceea, mulți dintre cei care se angajează pe calea spiritualității au impresia că nu ajung nicăieri și se descurajează.

Câți nu își spun: „Ce este această activitate în care nu se văd niciodată realizările? Cel puțin, când muncești în planul fizic obții niște rezultate: ceva se schimbă, se construiește sau se distruge. Și chiar o activitate intelectuală dă unele rezultate vizibile; devii mai instruit, mai capabil să judeci, să te pronunți asupra unui subiect sau altuia.” Ah da, toate aceste lucruri sunt adevărate. Vreți să construiți o casă: după câteva săptămâni

construcția apare, vizibilă și tangibilă. În timp ce, dacă doriți să creați în planul spiritual, nimeni nu va observa nimic, nici voi, nici cei din jurul vostru.

Atunci, în fața unei asemenea incertitudini veți avea îndoieli ce pot merge până la dorința de a abandona totul, angajându-vă ca toată lumea într-o activitate în care este ușor să constatați rezultatele. O puteți face, dar într-o bună zi, chiar în mijlocul celor mai mari succese, veți simți că vă va lipsi ceva în interior. Este inevitabil deoarece nu ați atins esențialul, nu ați plantat încă ce trebuia în domeniul luminii, al iubirii, al puterii, al veșniciei.

Ceea ce trebuie înțeles, odată pentru totdeauna, în privința activității spirituale, este faptul că aceasta presupune o materie extrem subtilă ce scapă mijloacelor noastre obișnuite de investigație. Activitatea pe care este posibil să o îndeplinim în planul spiritual este la fel de reală ca aceea pe care o desfășurăm în planul fizic. Așa cum în planul fizic este normal să tăiați lemne sau să pregătiți mâncarea, tot la fel, în planul spiritual este de asemenea adevărat că puteți construi un edificiu, puteți declanșa niște forțe, orientând curenții, luminând conștiințele. Iar dacă aceste lucruri nu se văd, înseamnă că avem de-a face cu o materie diferită. De altfel, cel care trăiește cu

adevărat în lumea spirituală nu are nevoie ca aceste realități pe care le simte în jurul său să fie la fel de vizibile și tangibile ca acelea din lumea fizică. Dar, cu timpul, ele se pot concretiza în același fel.

Dacă aceste legi nu sunt cunoscute, dacă se așteaptă imediat rezultatul lucrării spirituale, atunci apare descurajarea și se va distruge tot ce a fost construit. Deoarece această materie atât de subtilă este foarte ușor de modelat. De aceea, după felul cum este sau nu convins, perseverent, omul va construi sau va distruge. Adesea el construiește, dar foarte repede ajunge să distrugă, împiedicând astfel realizarea, concretizarea definitivă a muncii sale. Or, concretizarea materială trebuie inevitabil să se producă într-o bună zi. De altfel, dacă îi veți întreba pe Inițiați, ei vă vor răspunde: „Tot ce vedeți pe pământ nu este decât concretizarea elementelor eterice care, cu timpul, au ajuns la acest grad de densitate și materializare.” Dacă veți avea deci credința și răbdarea să vă continuați lucrarea începută, veți ajunge să materializați în planul fizic tot ce v-ați dorit. Dacă veți spune: „Eu îmi doresc însă de ani de zile niște lucruri care nu se împlinesc!”, înseamnă că nu știți cum să lucrați, sau dorințele voastre nu se pot împlini din anumite motive. Dacă dorințele voastre privesc colectivitatea, întreaga omenire,

evident că ele vor fi mai greu de realizat decât în cazul propriei persoane. În timp ce-ți dorești pacea în lumea întreagă, mulți oameni doresc războiul! Desigur că dorința lor se va opune realizării dorinței voastre. Nu trebuie însă să vă descurajați. Ce ne spune Iisus în Evanghelii? „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate acestea se vor adăuga vouă.” Căutarea Împărăției lui Dumnezeu poartă în sine propria-i recompensă.

Lucrarea spirituală și lucrarea materială reprezintă două activități distincte. Trebuie să știm la ce ne putem aștepta și la ce nu. Putem aștepta de la lucrarea spirituală lumina, pacea, armonia, sănătatea, inteligența; dar să nu așteptăm bani, faimă, recunoștință sau admirația multimii, nu. Veți confunda cele două lucruri și veți fi nefericiți. Nu trebuie să așteptați nici un avantaj material din activitățile spirituale. Ceea ce creați va rămâne încă multă vreme invizibil, impalpabil.

Să luăm acum o imagine și să spunem că diferența dintre un spiritualist și un materialist constă în faptul că... spiritualistul își poartă casa cu el peste tot unde merge! Da, spiritualistul, pentru care toate comorile sunt interioare, nu poate fi niciodată separat de acestea, nici măcar la moarte. Fiindcă numai realizările interioare aparțin omului, numai ele au rădăcini în sinea sa, iar când

omul trebuie să plece în lumea de dincolo, el va purta în sufletul, în spiritul său, niște pietre prețioase - calități și virtuți - pe care le ia cu el, numele său înscriindu-se în cartea vieții veșnice.

Un spiritualist nu este deci bogat decât în măsura în care a luat cunoștință că adevăratele bogății sunt spirituale. Dar dacă conștiința sa nu este luminată, el nu va poseda nimic, nu va fi decât un sărac, în timp ce materialistul posedă mereu niște proprietăți exterioare lui, ce îi rămân cel puțin o vreme, conferindu-i acestuia o aparență superioritate asupra spiritualistului. Spiritualistul trebuie să înțeleagă acum unde se găsește adevărata sa superioritate, altfel va fi pierdut. Ar trebuie scrisă o carte cu titlul: „Măreția și mizeria spiritualiștilor”.

Bogăția unui spiritualist este un lucru extrem de subtil, insesizabil chiar, dar dacă este conștient de ea, el va obține cerul și pământul, iar alții nu vor avea decât o bucată mică de pământ pe undeva. De ce nu se înțeleg toate aceste lucruri? Cineva va replica: „Dar eu înțeleg. Înțeleg că numai posesiile spirituale sunt sigure și durabile, că nimic material nu ne aparține niciodată cu adevărat, că va trebui abandonat într-o bună zi, deoarece este imposibil să îl luăm cu noi în lumea cealaltă. Știind chiar că mă înșel, eu prefer totuși să trăiesc încă această viață materialistă fiindcă

îmi place.” Ah da, din nefericire așa se petrec lucrurile: când intelectul înțelege avantajul unui lucru, iar inima dorește un altul, ce poate face voința? Ea va urma dorința inimii, va face numai ce îi place inimii. Pentru a dori să trăiești această viața nemărginită, largă, bogată din punct de vedere spiritual, va trebui să o iubești; nu este suficient numai să o înțelegi.

Rolul meu este de a vă oferi niște explicații, niște argumente, mai pot găsi și altceva, dar nu vă pot face să iubiți viața spirituală, nu, acest lucru nu îl pot face. Vă pot influența desigur într-un anumit fel. Când cineva iubește un lucru, această iubire devine contagioasă și îi poate influența pe cei din jur, deoarece fiecare ființă umană are posibilitatea să comunice celorlalte un element din ceea ce posedă; chiar florile, pietrele, animalele o pot face. Este posibil deci ca o parte din iubirea mea pentru splendoarea lumii divine să vi se transmită și vouă. Depinde însă de voi să acceptați această influență.

Eu mă străduiesc mereu să vă fac să înțelegeți ce drum aveți interesul să urmați, dar gustul de a păși pe acest drum trebuie să vă aparțină. Când iubiți ceva, sunteți împinși să vă apropiați de obiectul iubirii voastre. Când vă este foame, vă doriți hrana și plecați repede să o căutați în frigidere sau în magazine. Peste tot lucrurile se

desfășoară la fel. Dacă iubiți viața spirituală, nu puteți rămâne așa, încremeniți, cu brațele încrucișate: veți fi împinși să găsiți o soluție acestei iubiri, veți face tot ce vă stă în putință să vă satisfaceți această nevoie de viață spirituală.

În rezumat, se poate spune că este nevoie de un Maestru care să explice clar discipolului în ce constă viața spirituală, de ce este important să ne apropiem de ea, dar rămâne ca discipolul să o iubească și să o trăiască. Maestrul dă lumina, iar discipolul se pronunță cu inima sa: el o iubește sau nu, urmând imediat punerea ei în practică. Vedeți cât de clare sunt lucrurile: lumina vine de la Maestru, iubirea vine de la discipol; mișcarea, fapta, este rezultatul acestora două. Presupuneți că Maestrul este aidoma unei lămpi: discipolul care iubește lectura se va apropia de lampă și va începe să citească.

Întreaga bogăție a unui spiritualist se află în sinea și în conștiința sa; dacă el nu este conștient de această bogăție, va deveni mai sărac decât toți materialistii; materialistii posedă cel puțin ceva, pe când spiritualistul nostru nu are nimic. Dar dacă el învață să-și lărgască conștiința, pentru a comunica cu ajutorul gândului cu toate sufletele evolute ale universului, primind din știința lor, din lumina lor, ce materialist se mai poate compara cu el? Chiar pietrele prețioase și dia-

mantele pălesc în fața strălucirii tuturor comorilor interioare, în fața unui suflet scânteietor, al unui spirit plin de lumină.

Spiritualistul care are conștiința nemărginită și luminoasă este bogat precum Domnul, deci mult mai bogat decât milionarul care posedă numai bogății pămâtenene. Materialistul nu știe că el este moștenitorul Domnului, el se gândește mereu că este moștenitorul părinților sau rudelor apropiate, dar aceasta nu are nici o valoare. Spiritualistul simte că este un moștenitor al Domnului, iar această bogăție pe care el trebuie să o moștenească se găsește în spiritul său. Atât timp cât nu veți gândi astfel, veți fi mereu săraci și neputincioși. Veți spune: „Să fim moștenitorii Domnului... Ce povești ne tot spuneți?” Acestea nu sunt povești. Dacă conștiința voastră se luminează, veți simți că sunteți cu adevărat moștenitorii Domnului.

Oamenii care se exersează pentru a-și dezvolta îndeosebi facultățile intelectuale o fac, din nefericire, în detrimentul altor posibilități de explorare și, mai ales, de realizare: viața subtilă a Universului scapă investigațiilor și activității lor. Coborând în materie, ei și-au uitat originea divină, nu-și mai amintesc cât erau de puternici, de bogați, de frumoși. Îi preocupă acum pământul: cum să îl exploateze și să îl lucreze pentru a

se îmbogăți. Dar va veni și epoca în care, în loc să aibă mereu atenția îndreptată spre lumea exterioară, ei vor relua drumul spre interior: nu vor mai pierde nici una din posibilitățile pe care le-au cucerit de-a lungul secolelor și mileniilor (fiindcă implicarea lor în materie va rămâne o achiziție extraordinară), dar nu se vor mai concentra exclusiv asupra acestui aspect al universului, ci vor pleca la cucerirea altor regiuni, mult mai bogate și mai reale, unde își vor realiza opera lor de fii ai Domnului. Fiindcă trebuie să știți: când o ființă și-a consacrat cu adevărat viața luminii, lucrarea sa este de o importanță decisivă pentru interesele lumii. Oriunde ar fi, cunoscută sau necunoscută, ea este un centru, un focar atât de puternic încât nimic nu se poate face fără ea; deoarece ea armonizează forțele universului într-un scop luminos, participă chiar acolo sus la deciziile spiritelor. Vă miră aceasta? Și totuși este normal. De ce spiritele luminoase care veghează asupra destinului lumii nu ar lua în considerare sfatul altor spirite care le seamănă prin strălucire, prin emanații? Dacă atunci când există decizii de luat pentru viitorul omenirii, nimeni, aici pe pământ, nu ar putea să-și exprime părerea, nu ar fi nici logic, nici just. Trebuie deci să știți acum că vocea voastră poate să fie auzită, pentru a decide destinul lumii, și că puteți participa la întrunirile ce-

rești. În acel moment, viața voastră va avea un nou sens. Veți înțelege mai bine cât este de important să începeți să trăiți o viață divină ce vă va da demnitatea să vă faceți auzită vocea alături de entitățile sublime.

Veți replica: „Dar discipolul este conștient de acest rol?” Poate să devină, dar la început desigur că nu este. Există ceva în el care participă, care este luat în considerare, este ascultat, dar aceasta se petrece în sferile superioare ale conștiinței sale, unde conștiința sa obișnuită nu are acces. Planul fizic este așa de opac, de dens, încât este nevoie de mult timp și multă strădanie pentru ca evenimentele ce se produc în regiunile celeste să capete contur aici. În primele momente, în primii ani, această participare nu va fi deci atât de conștientă, dar ea va fi totuși reală. Dacă nu, v-am spus, n-ar fi drept ca unii să aibă toate puterile, iar pentru săracii spiritualiști să nu rămână posibilitatea de a-și face auzite vocile lor în voturile celeste. Pentru a vota acolo sus trebuie să fii însă cu adevărat atent, înțelept, pur; aceasta nu se întâmplă ca pe pământ unde toate lumea are dreptul să se pronunțe, chiar și nebunii sau criminalii.

Când Iisus spunea: „*Tatăl meu până acum lucrează; și Eu lucrez*”, el exprima această idee că tatăl își asociază copiii la deciziile sale. Dar nu numai Iisus singur poate participa la munca Tată-

lui, pentru că El a spus: „*Cel ce crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decât acestea va face.*” De asemenea, și noi vom putea participa, dacă îndeplinim condițiile. Oare când se vor hotărî creștinii să înțeleagă adevărurile cerești ce le vor permite să se elibereze și să facă niște lucruri minunate în folosul întregii omeniri? De ce să rămână mereu șterși, pe undeva, mereu inutili? Oare acesta este idealul unui creștin, să-și înmoaie degetele în agheasmă, să aprindă lumânări, să înghită anafură apoi să revină acasă, să-și hrănească păsările în curte, să bea un pahar, să-și certe aproapele? A venit timpul ca ei să înțeleagă învățătura lui Hristos într-un sens mai larg, pentru a începe, cu adevărat, o lucrare în sensul arătat de El, în loc să se odihnească liniștiți, asigurați că au fost salvați prin jertfa Lui, prin sângele Lui, iar ei nu mai au nimic de făcut.

Voi vă găsiți pe pământ, ca și cum ați fi pe un câmp roditor. Oricare ar fi preocupările voastre, plimbarea în pădure sau odihna, trebuie să evitați tot ce poate semăna a stagnare, introducând în voi o stare de activitate ordonată și armonioasă, adică punându-vă în acord, făcând să convergă toți curenții și toate energiile ce se află în voi, și în afara voastră, către sursa vieții, către lumină. Iată singura și unica lucrare pe care